בס"ד

פרשת תולדות תשפ"ז | **שנה ג'** 150

הורינו

הוריכם מעל הכל

הורינו דברות קדשך

כיבוד אב ואם בפרשת השבוע

עפ"י הספר 'ויברך דוד' להגאון רבי ישראל דוד הארפענעס
מו"ץ ורב בית הכנסת וקהילת 'ישראל והזמנים' ווילאמסבורג

וְעַתָּה בְּנִי שְׁמַע בְּקֹלִי לַאֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֹתָךְ (כ"ז ח')

האלשיך הקדוש פירש 'ועתה בני שמע בקולי' ואל תחוש שבוודאי עשו יצליח בזה שמקיים כיבוד אב, עשה עכשיו גם כן כדי לקיים כיבוד אם, ועוד יותר מזה - עשו מכוון להשיג הברכות, ואתה לא תכוון לזה רק לאשר אני מצוה אותך לעשות רצוני.

בקובץ 'עיון הפרשה'[1] עומדים על דיוק הדברים, מדוע כאן הוסיפה רבקה 'שמע בקלי **לאשר אני מצוה אתך**', ואילו כשציותה את יעקב לברוח אל לבן מפני עשיו אחיו, אמרה: 'ועתה בני שמע בקולי וקום ברח' וגו', ולא הוסיפה 'לאשר אני מצוה אתך'.

ומביאים שכתב הפנים יפות לבאר, כיון שכאן היה חשש סכנה ליעקב, וכפי שיעקב עצמו אמר 'והבאתי עלי קללה', אלא שרבקה סמוכה הייתה שכיון שיעקב שליח לדבר מצוה - לשמוע בקול אימו, שוב מובטח הוא שלא יינזק, ככל שליח מצוה. ולכן אמרה לו **'לאשר אני מצוה אותך'**, שיכוון במעשהו רק לשם מילוי ציווי אימו, ולא לשם הנאת עצמו לקבל את הברכות, וכך מובטח הוא להינצל מן הסכנה. (ועיין עוד בקובץ עיון הפרשה שם, במה שהקשה על זה והביא תירוצים רבים)

כל אדם שנמצא בעת צרה צריך להרבות בתורה ובמעשים טובים כדי שתהיינה לו זכויות להינצל מהצרה, וכ"ש לא לעבור עליהם ולבטלם שאז דבר זה יכול לקטרג עליו ולחייבו, ולכן קודם שרבקה שלחה את יעקב ללבן כדי שיסתופף בצילו ויגן עליו מפני עשיו (עי' אור החיים) היא ידעה שאצל לבן הוא לא יוכל לקיים מצות כיבוד אב ואם ופחדה שמא ביטול מצוה זו תקטרג עליו בשמים, ולכן חיפשה לו זכות של מצות כיבוד אב ואם שתגן עליו - וזה שאמרה לו 'ועתה בני שמע בקולי' דהיינו מצות כיבוד אם שתגן עליו מפני עשיו, והתכוונה לומר לו שילך אל לבן בעיקר כדי לקיים מצוות כיבוד אם ששלחה אותו לשם, כדי להינצל מעשיו. וכן גם מזה הטעם באה ליצחק לאחר מכן ואמרה לו שרעות בנות כנען והיא לא רוצה שיעקב יתחתן עמן (לקמן פסוק מ"ו) כדי שגם יצחק יצווה עליו ללכת ללבן ובכך תהיה ליעקב זכות קיום גם בזכות הכיבוד אב שיקיים.

וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל אָבִיו וְאֶל אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פַּדֶּנָה אֲרָם (כ"ח ז')

הגר"ח קנייבסקי ב'טעמא דקרא' מפרש שמה שלא כתוב **אל אביו ואמו** אלא **אל** אביו **ואל** אימו, הוא משום שיעקב קיים בזה ב' מצות כיבוד אב וכיבוד אם נפרדות. שאביו צווה עליו ללכת לשם כדי לקחת אישה, ואימו צוותה עליו ללכת לשם כדי לברוח מעשו, והוא כיון לב' הדברים לקיים ציווי אביו וציווי אימו. והחידוש בכך שאפשר לעשות במעשה אחד שתי מצוות שיש בהן קיום רצון האב ורצון האם וכל אחד מהם מסיבה אחרת ומצווה נפרדת של כיבוד.

1. שנה י"ג גליון ק"נ תשע"ח עמוד פ"ז

הורינו דרך חיים

כיבוד אב ואם בהלכה ומנהג

עפ"י הספר 'ויברך דוד' להגאון רבי ישראל דוד הארפענעס
מו"ץ ורב בית הכנסת וקהילת 'ישראל והזמנים' ווילאמסבורג

כשם שחובה על כל אחד ואחד מישראל ללמוד את ההלכות המצויות, כהלכות ברכות, שבת, שמירת הלשון ועוד, כך חובה על כל אדם ללמוד ולשנן את הלכות כיבוד אב ואם ומוראם, שמצווה זו היא תמידית בכל זמן, וחמורה היא עד מאוד, ואם לא ילמד את הלכותיה, מאין ידע היאך לקיימן, ויכשל בדברים רבים, מבלי לדעת שהוא נכשל.

הלכה למעשה בדיני סתירת דברי הוריו - חלק א'

• מצוי שאביו מבקש לא לעשות דבר פלוני, וכוונתו שאינו צריך לעשות זאת, אבל לא מקפיד כל כך, כגון שאבא מגיע הביתה והילד שואל אם אפשר להכין לו משהו לשתות, האבא אומר - לא, אין צורך, אל תכין לי עכשיו שום דבר. ואדרבה לפעמים האבא נהנה שהבן עושה כביכול נגד דבריו ובכל זאת מכין. או אפילו לא במשהו שנועד לשרת את האבא, אלא לצורך אחר. כגון שהבן טורח להשתתף בשמחה רחוקה, למרות שהאבא אומר לו - לדעתי אתה לא צריך לטרוח, תישאר בבית. ובכל זאת הבן מחליט לטרוח ולעשות זאת, באופנים כאלו מותר לבן לעשות זאת ואין זה בגדר סותר את דברי אביו.

• אם ההורים מבקשים מבנם לעשות או לא לעשות דבר מסוים והבן אינו מסוגל ומרגיש שאינו יכול, צריך הבן להשיב באופן מכובד, כגון "קשה לי לעשות זאת", או שזה לא אפשרי מבחינת הזמן הדחוק. ובספר 'חוט שני' להגר"נ קרליץ כתב שאסור לילד להתעלם ולא לענות אלא חייב להשיב להם.

• אסור להתווכח עם הוריו, משום שזה נכלל באיסור סותר את דבריו, ולכן אם ההורים מדברים על איזה נושא ואפילו בענייני הציבור וכדומה, אין לילדים להתווכח ולהוכיח את דעתם בעניין אלא אם כן ההורים משתפים אותם ומעוניינים ושמחים לשמוע דעתם.

• אם ההורים נותנים רשות לילדיהם לחלוק עליהם בכל עניין, ומורים להם להביע דעתם גם אם לא מסכימים, יכולים הילדים להביע דעה מנוגדת, כיון שמחילת ההורים על כבודם מועילה.

> העושה מעצמו לאביו כל מה שהוא יודע שיהיה לאביו נחת רוח מזה, חשוב יותר לפני הקב"ה ממי שמקיים ציווי אביו לאחר שמצווהו מפורש, ומקבל עליו שכר טפי (ישמח משה פ' תולדות)

1. חוט שני חובות הלב קכ"ח

להצלחה וס"ד
אריה בן רחל

לזיווג
חוה בת גולדה

לזרע של קיימא
בעילום שם

לרפואה שלמה
פייגא בת אסתר

לעילוי נשמת
מנחם מנדל בן יהושע דב

השקת תכנית הורינו 120

סייעתא דשמיא והצלחה לצד צפייה דרוכה: הורינו 120 הושק בכנס נשים בירושלים

הדים רבים ותגובות שאינן פוסקות מלוות את כנס ההשקה של מיזם הורינו 120, שהתקיים בתקופה האחרונה באולם 'מצפה פרנקל' בבית יד שרה בירושלים.
כבר עם פרסום הכנס נרשמה התעוררות רבה. הנושא הבוער, יחד עם התוכנית העשירה והמקצועית, נגע בלב הציבור. הוא נתן קול לדור הביניים: ילדים הזוכים ללוות הוריהם המבוגרים, ולפתע מוצאים עצמם ללא ידע וכלים, ומבקשים כוח לשליחות הגדולה שהתגלגלה לפתחם. סוף־סוף יש מי שהרים את הכפפה ונותן מענה רוחני ומקצועי לנושא שטרם זכה להתייחסות ראויה.
הערב נפתח בקבלת פנים מכובדת, בהשראה ירושלמית פותחת לבבות. על מרפסת פנורמית הצופה על העיר כולה, המתינה לבאות כיבוד מושקע.
לאחר מכן הוקדשו הרצאות ה"טד" הראשונות לכלים מקצועיים ומעשיים להתמודדות עם אתגרי הגיל. הגב' ס. אילוז, פיזיותרפיסטית ומחלוצות התחום של תנועה למבוגרים, חלקה ידע שווה זהב על מהות הגיל, ועל פתרונות יישומיים לקשיי הליכה, למניעת נפילות ולמניעת תקריות הקורות דווקא בין כתלי הבית.
היא זרעה בקהל תקווה ואור, והראתה כי גם בגיל גבורות אפשר לשמור על כושר גופני.

אחריה עלה ד"ר יקיר קאופמן, מומחה לפסיכו־גריאטריה, והסביר בדברים מלאי חן על משמעות העשייה, ועל חשיבותה דווקא בגיל המבוגר: היא מביאה לרעננות מחשבתית, מרחיקה תהליכי הזדקנות ואף מפחיתה את הצורך בתרופות.
את הערב כיבדה בנוכחותה הגב' מלמד, נציגת "יד שרה", הארגון השותף בחסות הערב, לע"נ מייסד מפעלות החסד הרה"ג אורי לופוליאנסקי זצ"ל. היא סיפרה על ידיו המושטות של הארגון בכבוד לגיל ולחכמתו, ועל הזכות ללוות הורים בשלב של קצירת נחת.
גולת הכותרת של הערב הייתה תוכנית אמנותית שהופקה במיוחד לכנס. היא העלתה בכנות ובכישרון את הפער הבין־דורי, וחידדה תובנה מרגשת: אף שהעיתים התחלפו והתפיסות השתנו, יש קשר דם המגשר על פני התקופות, חוצה יבשות ומחבר בין השנים. זו הרוח שקיבלנו מהורינו, ה"גירסא דינקותא" שנתבעת מאתנו, "שמן שסכתני אימי בילדותי". וכמה שנדמה שפרשנו כנף ובנינו את בתינו, אנו שבות ונשענות, שבות ומחקות, שבות ויונקות מאותם שורשים שמהם צמחנו. אנו שומעות באוזנינו אותם משפטים הרלוונטיים עד היום, ועליהם אנו מגדלות את ילדינו. לא פתחנו פרק חדש: חיינו הם המשך ישיר של סיפור הורינו, וילדינו אחרינו ממשיכים אותו, סיפור שלא יסתיים, כי ראשיתו הר סיני וסופו נצח.
התוכנית העלתה את דברי חז"ל על דוד המלך, שנלחם בגלית וזכות אמו עמדה לו במלחמה מול האביר הגדול: "יבוא דוד שאמו אורגת פרוכת לבית המקדש במנור אורגים, וילחם בגלית שחץ חניתו כמנור אורגים[1]" מכאן התובנה: במלחמות החיים, באתגרים הגדולים, שוב ושוב מתגלה כוחה של האם, המחייה ונותנת כוח לצלוח את גלי החיים ומהמורותיהם.
הנשים יצאו מהערב נפעמות ומורמות, מלאות רוח והשראה לשליחות הגדולה, ובציפייה דרוכה להמשך פעילותו של מיזם הורינו 120.

1. מדרש על שמואל ב פרק כ"א פסוק י"ט

ניתן לקבל את גיליונות הורינו במייל גם באנגלית ובאידיש
כתבו לנו הצטרפות - אנגלית / אידיש
וקבלו את הגיליון מדי שבוע לתיבת המייל שלכם

הצטרפו עכשיו: horeinuorg@gmail.com

רב הנסתר

מאמר חז"ל או מעשה רב בנושאי מצוות כיבוד הורים נטמנו בתמונה, גלו ושלחו לנו, ואולי תזכו בפרסים!

horeinuorg@gmail.com
או בפקס: 077-6021640

פתרון חידת 'רב הנסתר' לגיליון פרשת חיי שרה
מותר לעמוד על כיסא חשוב המיוחד לאביו כדי להגיע לאיזה דבר שנמצא במקום גבוה. דעת הגרי"ש אלישיב והגרב"צ אבא שאול שמותר לעלות על הכיסא, משום שניכר לכל שאין בדבר זלזול או אי נתינת כבוד. (אהל יעקב, כיבוד אב ואם הלכה למעשה, סימן ר"מ ס"ק ל"ו)

הודעה תשלח לפותרים נכונה שעלו בגורל.

והשיב לב
שאלות ותשובות משולחנם של
יועצים רבניים ומטפלים

ניתן להפנות שאלות ליועצי 'הורינו' עבור מדור זה
בכתובת דוא"ל המופיעה בגב הגיליון. סודיות מובטחת.

? אני כותב אליכם בנושא כואב ומורכב שמלווה אותי בתקופה האחרונה. אני נשוי ב"ה, לפני זמן קצר עזבה אחותי הצעירה את בית הורי, ובפתאומיות. לא היה שום סימן מקדים, לא שיחה ולא הכנה, היא פשוט הלכה. אצל ההורים שלי זו הייתה מכה של ממש. אני רואה את הכאב בעיניים שלהם, וגם את הבושה. אני נמצא באמצע ומרגיש את זה בכל יום. מצד אחד אני רואה את הכאב של הוריי ורוצה לעמוד לצידם, ומצד שני היא אחותי, ואני לא רוצה לאבד אותה. לא יודע מה תפקידי במצב הזה, אני חושש לטעות ולהשפיע בצורה לא נכונה על עתידה. יש כמה כיוונים שאני חושב עליהם, ואף אחד מהם לא מרגיש לי נכון לגמרי:
אפשרות אחת היא לנתק איתה קשר. אני חושב שאולי כך אראה להורים שאני לא מסכים למעשה שלה ושאני לצידם. אבל אני חושש שהניתוק יפגע בקשר בינינו לשנים, ושהיא תישאר לבד בלי אף אחד. אני גם לא בטוח שזה באמת מה שההורים מצפים ממני.
אפשרות שנייה היא להישאר בקשר איתה כדי לקרב אותה בחזרה. אני מאמין שקשר פתוח יכול להיות הגשר היחיד שיש לנו. אבל אני לא יודע איך להישאר בקשר בלי שזה ייראה כאילו אני מצדד במה שעשתה, ואיך אני יכול לשמור על הקשר בלי לפגוע בהוריי.
אפשרות שלישית היא לא לספר להורים על הקשר. אני חושש שאם ייוודע להם שאני מדבר איתה, הם ירגישו נבגדים או שאני עומד לצידה נגדם. מצד שני, הסתרה מעוררת בי אי־נוחות, כי אני לא רגיל להסתיר מהוריי דברים, ואני חושש שאם זה ייחשף, האמון ביני לבינם ייפגע.

אפשרות נוספת היא לנסות לשכנע אותה לחזור. חלק ממני רוצה להתאמץ בשביל זה, כי אני רואה כמה ההורים מתגעגעים. אבל אני לא יודע מה הסיבות האמיתיות שלה לעזיבה, ואני חושש שלחץ מצדי יגרום לה להתרחק עוד יותר. מעבר לכל זה, יש לי שאלות עקרוניות. האם בכלל מתפקידי להתערב? האם אני אמור להיות המתווך, או שהעניין הוא בין ההורים לאחות? אשמח למעט הכוונה בעניין.

! שלום רב. כבר מדבריך ניכרת האכפתיות להוריך, והרצון הכן לעזור בסיטואציה הזאת לכולם. אבל גם בתוך זה צריך להבין את תעדוף הדברים מבחינה המעשית.
קודם כל לגבי ההורים שלך, מה שעובר עליהם כואב מאוד. כשילד עוזב בפתאומיות, ההורים נשארים עם שאלות וגעגוע, ולצד זה גם עם בושה שאינה שלהם. אתה צודק בכך שללכת לצידם, והעמידה שלך לידם היא מתנה גדולה. כשתשוחח איתם, כדאי לומר דברים פשוטים: **אני איתכם**. אני רואה כמה כואב לכם, וכואב גם לי.
כדאי גם לומר להם במפורש מה שאולי קשה להם להאמין כרגע: **הם הורים טובים**. הורים שמגדלים ילדים, נותנים להם בית, אהבה וחינוך, עשו את תפקידם נאמנה. כשילד בוחר בדרך אחרת, אין זה אומר שההורים כשלו. יש בני אדם שבוחרים דרכים שאיש לא צפה, ולפעמים הבחירה נובעת ממקומות שההורים לא היו שותפים להם. הוריך לא צריכים לחפש את האשמה בעצמם, והם גם לא חייבים להסביר את המצב לשום אדם.
אתה יכול לתת להם משענת בפועל בצורה כזאת **שתהיה נוכח**. ביקור, טלפון, ישיבה יחד, גם כשאין מה לומר. הנוכחות אומרת הרבה. **תקשיב** בלי למהר לפתור. לפעמים ההורים צריכים לדבר ולפרוק, ולא לשמוע עצות. **לא לדבר על אחותך** בביקורת בנוכחותם, ולא להצדיק אותה בפניהם. כשהכאב טרי, כל משפט כזה עלול להכאיב. **לחזק אותם** ברגעים שהם מטילים ספק בעצמם. משפט כמו גידלתם אותנו הכי טוב שאפשר, ואני מרגיש זכות שגדלתי כאן יכול להיות מרפא.
לגבי הקשר עם האחות, זה חשוב ואין בו סתירה לכיבוד הוריך. להפך, זו דרך לממש את מה שהם כנראה הכי מייחלים לו: שבתם לא תאבד לגמרי את הקשר למשפחה. כל עוד יש חוט שמחבר אותה אליכם, הדלת נשארת פתוחה, ואחר כך כשיבוא הזמן, יהיה למי לפנות.
בעניין הזה תשמור על גלוי לב עם ההורים. אפשר לומר להם, ברוגע: אני נשאר בקשר עם אחותי. אני לא מסכים למה שעשתה, והכאב שלכם הוא גם הכאב שלי. אבל היא אחותי, ואני רוצה שתהיה לה דרך חזרה, כשיבוא היום. ההורים עשויים להבין שדווקא הקשר הזה הוא חלק מהאהבה למשפחה כולה, ולא הפנייה עורף אליהם. אם הם מתקשים לשמוע על כך, אפשר לתת להם זמן, ולא להכריח אותם לשמוע פרטים. מספיק שידעו שאתה בקשר, ובצד שלהם.
לסיכום: אתה לא צריך לבחור בין כיבוד הורים לבין אחדות המשפחה. אלה שני צדדים של אותו עניין. תן להוריך להרגיש שהם מוערכים ואהובים ושאינם לבד, ושמור על קשר חם עם אחותך, והיה הגשר שימתין עד שיבוא היום. בהצלחה, ובשורות טובות.

מעשה אבות
סיפור מהחיים

איך הורה ה'אמרי אמת' לקרוא לנכדתו?
מעשה שנולדה בת לאחד מנכדי האמרי האמת מגור, זמן קצר אחרי פטירת זוגתו הרבנית. ושאל אותו הנכד איך לקרוא לבתו, והשיבו יוכבד רבקה, על שם אמו (של האמרי אמת). שאלה בתו שהייתה נוכחת ושמעה מה ענה אביה - הרי אמא נפטרה רק זה עתה, מדוע לא לקרוא לנכדה שלה על שמה? השיב האמרי אמת, מאחר ששאל אותי, חייב אני לענות ככה מפני כבוד אם.
(ראש גולת אריאל פרק רביעי עמ' קכ"ג)

בני הצדיק תאב לדבר מצווה
מדי בוקר אחר תפילת שחרית היה הגאון הצדיק רבי ישראל יעקב לובצ'נסקי, מגדולי בעלי המוסר והמשגיחים בנובהרדוק וברנוביץ', מקדים לבית אימו הרבנית לשאול בשלומה ולברכה בבוקר טוב, והייתה הצדקנית הזקנה משיבה לו מפתח ביתה אצל הדלת, כי מרגישה היא בטוב ואל לו לדאוג ומיד פוטרת אותו לדרכו.
כששאלו שכניה מדוע פוטרת היא את בנה בפתח ואינה מכניסה אותו הביתה, ענתה: בני הצדיק רבי ישראל יעקב, תאב הוא לדבר מצוה וכשאני מבקשת ממנו להיכנס לשבת, רץ הוא מהר אל הכיסא לקיים מצוות כיבוד אם, עד שבמרוצתו עלול לפגוע בחפצים בדרכו, וכשהוא יושב אין הוא קם עד שאני מצווה עליו ללכת למעשיו, מוטב איפה לפוטרו אצל הדלת ואל יבטל מעבודת ה' הקדושה שלו.

כתיבה: י. בנימין

מָה יוֹתֵר מְשַׂמֵּחַ מִלְּשַׂמֵּחַ עִם אָחִי?

אָח שֶׁלִּי הַגָּדוֹל רוֹנִי, הִתְחִיל לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין! בְּעוֹד חֹדֶשׁ בְּדִיּוּק הוּא יִהְיֶה בַּר מִצְוָה, וּכְבָר כַּמָּה חֳדָשִׁים שֶׁכָּל הַבַּיִת מִתְכּוֹנֵן לַיּוֹם הַגָּדוֹל. אַבָּא לָמַד אִתּוֹ הִלְכוֹת תְּפִלִּין, כְּמֵעַט כָּל עֶרֶב. הֵם יָשְׁבוּ יַחַד עִם מִשְׁנָה בְּרוּרָה, דִּבְּרוּ עַל מְקוֹם הַנָּחַת הַתְּפִלִּין, עַל הַקֶּשֶׁר שֶׁל יָד, עַל הָרְצוּעוֹת וְעַל כָּל מִינֵי פְּרָטִים שֶׁאֲנִי עֲדַיִן לֹא מַמָּשׁ מֵבִין.

גַּם אִמָּא הָיְתָה עֲסוּקָה בַּהֲכָנוֹת. הִיא הָלְכָה עִם רוֹנִי לִבְחֹר נַרְתִּיק לַתְּפִלִּין, וְחָזְרָה עִם נַרְתִּיק קְטִיפָה כָּחֹל כֵּהֶה, שֶׁעָלָיו רָקוּם הַשֵּׁם שֶׁלּוֹ בְּאוֹתִיּוֹת כֶּסֶף. רוֹנִי הֶרְאָה לִי אוֹתוֹ בְּגַאֲוָה, וַאֲנִי מָכַרְתִּי לְהוֹדוֹת שֶׁהוּא הָיָה יָפֶה מְאוֹד. חֲנִי הִתְנַדְּבָה לְהָכִין עוּגוֹת לַ"לְחַיִּים" שֶׁאַחֲרֵי הַתְּפִלָּה, וּמֵאוֹתוֹ רֶגַע הַמִּטְבָּח הָפַךְ לְקוֹנְדִּיטוֹרְיָה. בְּכָל פַּעַם שֶׁנִּכְנַסְתִּי לְהָבִיא לִטְעֹם מַשֶּׁהוּ, הִיא הִזְכִּירָה לִי שֶׁהָעוּגוֹת מְיֹעָדוֹת לְמָחָר. בְּסֵדֶר, אֲבָל מִישֶׁהוּ צָרִיךְ לְהַשְׁגִּיחַ שֶׁזֶּה לֹא רַק נִרְאֶה טוֹב זֶה גַּם עִם טַעַם טוֹב, וְכָאן אֲנִי בָּא עִם רָצוֹן טוֹב וּמִתְנַדֵּב לִבְדֹּק, לָמָּה סְתָם לְוַתֵּר?

הִסְתּוֹבַבְתִּי בַּבַּיִת וְנִכְנַסְתִּי לְהָבִין מָה הַתַּפְקִיד שֶׁלִּי בְּכָל הָעֵסֶק. אַבָּא הָיָה עָסוּק עִם רוֹנִי, אִמָּא הָיְתָה עֲסוּקָה עִם רוֹנִי, חֲנִי הִכִּינָה עוּגוֹת בִּשְׁבִיל רוֹנִי, וַאֲפִלּוּ לֵיבִּי הֵכִין לְרוֹנִי צִיּוּר שֶׁל תְּפִלִּין, שֶׁנִּרְאָה קְצָת כְּמוֹ שְׁתֵּי קֻפְסָאוֹת עִם שְׂרוֹכִים.

בְּדֶרֶךְ כְּלָל אֲנִי מַצְלִיחַ לִמְצֹא לְעַצְמִי מָקוֹם חָשׁוּב בְּכָל אֵרוּעַ מִשְׁפַּחְתִּי. אֲבָל הַפַּעַם אַף אֶחָד לֹא הָיָה צָרִיךְ אוֹתִי בְּמְיֻחָד. אוּלַי לִזְרֹק אֶת הַטּוֹפִּים כְּשֶׁהוּא יַעֲלֶה לַתּוֹרָה יִזְכְּרוּ בִּי, אֲבָל עַד אָז? הֶחְלַטְתִּי שֶׁאֲנִי מְמַנֶּה אֶת עַצְמִי לְמַלְוֶה שֶׁל חֲתַן הַבַּר מִצְוָה, זֶה נִשְׁמַע תַּפְקִיד מְכֻבָּד מְאוֹד.

בָּעֶרֶב שָׁלְפְנֵי רוֹנִי הָיָה נִרְגָּשׁ. הוּא סִדֵּר אֶת הַתְּפִלִּין, הֵכִין אֶת הַבְּגָדִים לְמָחָר. הִסְתַּכַּלְתִּי עָלָיו, פִּתְאוֹם הוּא נִרְאָה לִי גָּדוֹל. זֶה קָצָת מַצְחִיק, כִּי רֹנִי הָיָה גָּדוֹל מִמֶּנִּי גַּם אֶתְמוֹל. אֲבָל אֶתְמוֹל הוּא הָיָה סְתָם אָח גָּדוֹל, וְהַיּוֹם הוּא כְּבָר כִּמְעַט בַּר מִצְוָה, עִם תְּפִלִּין וְכוֹבַע וַחֲלִיפָה מְשֻׁלֶּזֶת וְאַבָּא מְדַבֵּר אִתּוֹ עַל הַדְּרָשָׁה...

לְפֶתַע שָׂהֲלַכְנוּ לִישׁוֹן אָמַרְתִּי לוֹ שֶׁהוּא מַמָּשׁ 'יֶשִׁיבָע בּוּחֶער', וְהוֹסַפְתִּי שֶׁאֲנִי מְקַוֶּה שֶׁהוּא יַצְלִיחַ לְגַלְגֵּל אֶת הַתְּפִלִּין מֵהֵר אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה, כִּי אֲנִי כְּבָר מְחַכֶּה מֵעַכְשָׁו לָעוּגוֹת שֶׁל חֲנִי. רוֹנִי צָחַק. לָפָחוֹת מִישֶׁהוּ בַּבַּיִת מַעֲרִיךְ אֶת חוּשׁ הַהוּמוֹר שֶׁלִּי.

לְמָחֳרָת בַּבֹּקֶר קַמְנוּ מֻקְדָּם, אִמָּא עָמְדָה לְיַד הַדֶּלֶת וְלִוְּתָה אֶת רוֹנִי בְּעֵינַיִם נוֹצְצוֹת, אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהָיוּ לָהּ דְּמָעוֹת קְטַנּוֹת בִּקְצֵה הָעֵינַיִם, אֲבָל מֵהִתְרַגְּשׁוּת וְשִׂמְחָה.

בְּבֵית הַכְּנֶסֶת רוֹנִי עָמַד לְיַד אַבָּא, הוֹצִיא בְּזְהִירוּת אֶת הַתְּפִלִּין הַחֲדָשׁוֹת, וְהִתְחִיל לְהַנִּיחַ אוֹתָן. אַבָּא עָמַד לְצִדּוֹ וְעָזַר לוֹ לְוַדֵּא שֶׁהַכֹּל מָנַח בְּדִיּוּק בַּמָּקוֹם. אֲנִי הִסְתַּכַּלְתִּי עַל שְׁנֵיהֶם, רָאִיתִי אֶת רוֹנִי מִתְרַכֵּז, אֶת אַבָּא מְחַיֵּךְ. אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה עָשִׂינוּ "לְחַיִּים" קָטָן בְּבֵית הַכְּנֶסֶת. חֲנִי הֵכִינָה עוּגוֹת מְצָיָנוֹת. יָדַעְתִּי אֶת זֶה כְּבָר מֵהַבִּיס הָרִאשׁוֹן, וּבַבִּיס הַשֵּׁנִי קִבַּלְתִּי אִשּׁוּר נוֹסָף.

רוֹנִי קִבֵּל בְּרָכוֹת, חִיֵּךְ, וְנִרְאָה קְצָת נָבוֹךְ מִכָּל תְּשׂוּמֶת הַלֵּב. אֲנִי דַּוְקָא הָיִיתִי מִסְתַּדֵּר עִם זֶה מְצָיָן, אֲבָל אַף אֶחָד לֹא שָׁאַל אוֹתִי. כַּמָּה חֲבֵרִים שֶׁל רוֹנִי מֵהַשְׁכוּנָה הִגִּיעוּ, וַאֲנִי דָּאַגְתִּי לְהַרְאוֹת לָהֶם אֵיפֹה הַכִּבּוּד. הִרְגַּשְׁתִּי שֶׁאֲנִי מְמַלֵּא אֶת תַּפְקִידִי בְּכָבוֹד.

כְּשֶׁחָזַרְנוּ הַבַּיְתָה, אִמָּא רָצְתָה לִשְׁמֹעַ הַכֹּל. רוֹנִי סִפֵּר אֵיךְ הָיָה, אַבָּא סִפֵּר כַּמָּה יָפֶה הוּא הִנִּיחַ אֶת הַתְּפִלִּין. כֻּלָּם דִּבְּרוּ עַל הַבַּר מִצְוָה הַמִּתְקָרֵבֶת, עַל הָעֲלִיָּה לַתּוֹרָה, עַל הַדְּרָשָׁה וְעַל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁעוֹד מְחַכִּים לָנוּ. פִּתְאוֹם לֹא הָיָה אִכְפַּת לִי שֶׁאֲנִי לֹא בְּמֶרְכַּז הָעִנְיָנִים. לְהֶפֶךְ, הָיָה לִי כֵּיף לִרְאוֹת אֶת אָחִי הַגָּדוֹל שָׂמֵחַ כָּל כָּךְ.

בָּעֶרֶב, אַחֲרֵי שֶׁכֻּלָּם כְּבָר הָיוּ עֲיֵפִים, נִכְנַסְתִּי לַמִּטְבָּח לִשְׁתּוֹת מַיִם. אִמָּא עָמְדָה שָׁם וְסִדְּרָה כַּמָּה דְּבָרִים שֶׁנִּשְׁאֲרוּ מֵהַיּוֹם הָאָרֹךְ, הִיא הִסְתַּכְּלָה עָלַי וְחִיְּכָה חִיּוּךְ מְיֻחָד. מֵנִי, הִיא אָמְרָה בְּשֶׁקֶט, רָצִיתִי לְהַגִּיד לָךְ מַשֶּׁהוּ. שַׁמְתִּי לֵב הַיּוֹם אֵיךְ שָׂמַחְתָּ עִם רוֹנִי, אֵיךְ פִּרְגַּנְתָּ לוֹ, זֶה כָּל כָּךְ שִׂמַּח אוֹתִי.

קְצָת הִתְבַּיַּשְׁתִּי. אִמָּא הִמְשִׁיכָה וְאָמְרָה שֶׁהַרְבֵּה דְּבָרִים מְשַׂמְּחִים אוֹתָהּ, אֲבָל כְּשֶׁהִיא רוֹאָה אוֹתָנוּ, הַיְלָדִים שֶׁלָּהּ, אוֹהֲבִים אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי וּשְׂמֵחִים זֶה בְּשִׂמְחָתוֹ שֶׁל זֶה, אֵין דָּבָר שֶׁמְּשַׂמֵּחַ אוֹתָהּ יוֹתֵר. לֹא כָּל כָּךְ יָדַעְתִּי מָה לַעֲנוֹת, אָז חִיַּכְתִּי. אִמָּא נָתְנָה לִי נְשִׁיקָה עַל הָרֹאשׁ, וַאֲנִי הָלַכְתִּי לַחֲדָר.

רוֹנִי כְּבָר הָיָה שָׁם, מְסַדֵּר שׁוּב אֶת הַתְּפִלִּין הַחֲדָשׁוֹת שֶׁלּוֹ בָּאָרוֹן. הִסְתַּכַּלְתִּי עָלָיו וְחָשַׁבְתִּי אֵיזֶה יוֹם גָּדוֹל הָיָה לוֹ, וְגַם אֵיזֶה יוֹם יָפֶה הָיָה לִי. כִּי נָכוֹן שֶׁלֹּא הָיִיתִי חֲתַן הַשִּׂמְחָה, וְלֹא רָקְמוּ אֶת הַשֵּׁם שֶׁלִּי עַל שׁוּם נַרְתִּיק. אֲבָל זָכִיתִי לִרְאוֹת אֶת רוֹנִי נִהְיֶה גָּדוֹל, זָכִיתִי לִרְאוֹת כַּמָּה אַבָּא וְאִמָּא שְׂמֵחִים, וּכְשֶׁהֵם שְׂמֵחִים אֲנִי שָׂמֵחַ.

חוּץ מִזֶּה, נִשְׁאֲרוּ עוֹד שָׁלוֹשׁ שָׁנִים עַד הַבַּר מִצְוָה שֶׁלִּי, זֶה נוֹתֵן לְחֲנִי מַסְפִּיק זְמַן לְהִתְאַמֵּן עַל הָעוּגוֹת. וַאֲנִי, בְּתוֹר אָח מָסוֹר, מוּכָן בְּהֶחְלֵט לַעֲזֹר לָהּ בַּטְּעִימוֹת.

יו"ל ע"י ארגון הורינו לחיזוק מצוות כיבוד אב ואם
בנשיאות מרן הגה"צ רבי אורי וייסבלום שליט"א ובהכוונת גדולי ישראל
ע"ר 580780617 | רח' יוסלה רוזנבלט 2 ירושלים.

תרומות יתקבלו בברכה. אפשרויות הנצחה בעלון ובכלל פעולות הארגון לע"נ הוריכם או יקיריכם ולזכות פרנסה והצלחה, זש"ק וזיווג - למען ייטב לך!

לקבלת גיליון הורינו השבועי במייל כתבו לנו **"צרפו אותי"** לכתובת המייל, וכן לפניות בנושאי תוכן, פתרון חידת 'רב הנסתר' ולפרסום סיפורים אישיים
בנושאי כיבוד הורים: horeinuorg@gmail.com או בפקס: 077-6021640 | Zelle: dedications@horeinu.org

www.horeinu.com

/ טעון גניזה /